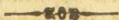

«Доро съмъ живъ, надѣйса на мене и не са отчайвай.»

Фернандо обиколень отъ войнитъ слѣзе по стълбата на кѣщата си. Офицеринътъ сѣднѣ до него въ колата, които потеглихъ къмъ тъмницитъ на Валя-долидъ. А Гезидъ, придруженъ отъ вѣрнаго си Хасана, възсѣднѣ на Каледа, добрия си арабскый конь и са управи бърже къмъ Валенція.

IX.

ЖИЛИЩЕТО НА МАВРА.

Старыйтъ Аламиръ Деласкаръ д'Алберикъ намѣрваше са въ най-отстраненото мѣсто на кѣщата си, въ подземна стая, която само той и сынъ му Гезитъ знаяхъ. Близо до него сѣдѣше благообразень единъ старецъ, бѣлокосъ, съ чело набърчено, който прискърбенъ и мълчеливъ поднираше съ ржцѣ главата си, а очитъ му роняха сълзы.

«Гостенино и пріятелю мой, рече му д'Албекиръ като му стискаше ржката, нее ли никакъ възможно да помогнѣ на скърбѣта ти и да ти дамъ нѣкоя надѣжда? Племенникътъ ти ще стигне подиръ малко. Ще размыслите и двама за срѣдетвото чрезъ което ще проводишъ на царя оправданіето си; трѣба най-подиръ да научи единъ пжтъ въ живота си Испанскыйтъ царь истината.

— Боѣхъ са че нема да я научи.

— Прочее, ако е невъзможно освѣнь едно чудо! Богъ ще направи за тебе туй чудо, Той ти го длѣжи. И ако не стане тосъ часть ще стане покъсно! Имай търпѣніе! Ако немахмы търпеніе ный бѣднѣтъ, що быхмы стангли? Ный които вѣчно чакамы часа на освобожденіето! До тогасъ кой може да ти стори зло? Остани въ кѣщата ми.

— Като крыешъ единъ заточень бѣдствувашь да